

N:o 76.

Af herr **L. P. Mallmin**, om anslag till ersättning för nummerhästar, som störtat eller skadats under åren 1904, 1905 och 1906.

Genom kungl. brefvet den 20 oktober 1899 (se bihang till Svensk författningssamling 1899, n:o 85), hvilket veterligen icke ännu är upphäfdt, föreskrifves, att från och med år 1900 ersättning för nummerhäst vid indelta kavalleriet, som vid tillfälle, då den genom kommendering till tjänstgöring är från rust- eller rotehållares vård skild, störtar eller så skadas, att den blifver såsom tjänstehäst obrukbar, skall efter krigsrätts utslag till rust- eller rotehållare utbetalas.

Det för ändamålet af Riksdagen anvisade förslagsanslaget uppfördes emellertid för sista gången i riksstaten för år 1903.

Anledningen till att Kungl. Maj:t icke af 1903 års Riksdag äskade enahanda anslag, torde hafva varit den, att ersättningen uppfattats såsom bidrag till uppsättning af ny häst, och ny häst behöfde icke vidare uppsättas. Af samma skäl vägrade kungl. arméförvaltningen utbetala af vederbörande krigsrätt utdömda ersättningsbelopp för nummerhästar, som störtat under år 1903. Klagan fördes öfver krigsrättens utslag i vissa fall hos kungl. krigshofrätten och sedermera hos Kungl. Maj:t i högsta domstolen, som emellertid fastställde utslagen. Därefter utbetalades ersättning åt samtliga rusthållare, som därå gjort anspråk.

Åsikten att ersättningen för störtad häst skulle utgöra bidrag till uppsättning af ny häst torde hvila på någon missuppfattning. Vore den ett dylikt bidrag, borde den väl ha utgått med ett konstant belopp — ty man sträfvade väl efter att erhålla ungefär jämgoda hästar — och icke, såsom i förenämnda kungl. bref föreskrifves, i förhållande till den

störtade hästens värde. Vidare kan det väl icke bestridas, att den rusthållare, hvars häst störtar, och hvars nummer således blir vakant i afseende å hästen, skulle, om nämnda åsikt vore riktig, blifva sämre ställd än den rusthållare, hvars häst icke störtar och som sålunda årligen erhåller ersättning för rustningsbesväret, däri jämväl ingår amortering af hästens värde. Än obegripligare torde det väl vara, om numera, sedan ersättning utbetalts för häst, som störtat 1903, då skyldigheten att uppställa häst faktiskt upphört, sådan ersättning skulle utebli för häst, som störtat år 1904 eller framdeles störtar. Så torde emellertid blifva förhållandet, därest icke Riksdagen nu anvisar medel för ändamålet. Ty visst är, att svårigheter mött rusthållare, som begärt dylik ersättning. Bland annat tillhandahållas icke erforderliga handlingar af vederbörande.

Till följd däraf hafva icke heller anspråk på ersättning för störtade hästar framkommit, och vid sådant förhållande har det ock varit omöjligt för mig att beräkna beloppet af det anslag, som behöfves. De effektiva rusthållens antal hafva emellertid betydligt nedgått; och jag antager, att för de tre år, som med denna motion afses, samma anslag, som beviljats för år 1903, torde vara tillräckligt.

Fördenskull hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen måtte till ersättning jämlikt kungl. brefvet den 20 oktober 1899 för nummerhästar, som störtat eller skadats under åren 1904, 1905 eller 1906, för år 1906 anvisa ett förslagsanslag å 5,000 kronor.

Stockholm den 27 januari 1905.

L. P. Mallmin.
